

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Tdo/6/2019
Identifikačné číslo spisu: 2113010640
Dátum vydania rozhodnutia: 30.07.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Martin Piovartsy
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:2113010640.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Piovartsyho a sudcov JUDr. Františka Moznera a JUDr. Petra Paludu v trestnej veci obvineného Y. I. pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. e) Tr. zák., o dovolaní obvineného Y. I. podanom prostredníctvom obhajcu JUDr. Jozefa Podobu proti rozsudku Okresného súdu Trnava z 11. novembra 2013, sp. zn. 6T/32/2013, v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave zo 14. januára 2016, sp. zn. 6To/34/2014, na neverejnom zasadnutí konanom 30. júla 2019, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolanie obvineného Y. I. sa odmieta.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Trnava z 11. novembra 2013, sp. zn. 6T/32/2013, bol obvinený Y. I. uznaný za vinného zo spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. e) Tr. zák. na tom skutkovom základe, že v presne nezistenom čase a na nezistenom mieste si v rozpore so zákonom č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov zadovážil sušené rastliny rodu Cannabis (konopa), patriace podľa uvedeného zákona do I. skupiny omamných látok, a to v množstve 498,90 g, s priemernou koncentráciou 3,6 % hmotnostných, čo zodpovedá najmenej 998 jednorazovým dávkam tejto drogy, v hodnote minimálne 7.982,40 €, ktoré následne prechovával v 5 ks plastových vreciek s tlakovými uzávermi vložené do ruksaku zn. PS PRO SPORT outdoor, a to až do približne 01.40 hod. dňa 23. januára 2013, kedy tento ruksak v I. na ulici B. pred obchodným domom K. odložil za nádobu smetného koša, aby ho takto skryl pred prichádzajúcou hliadkou pohotovostnej motorizovanej jednotky KR PZ Trnava, ktorá tam tento ruksak našla.

Obvinený Y. I. bol za to podľa § 172 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 37 písm. m), § 38 ods. 2, ods. 4 Tr. zák. odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní 10 (desať) rokov. Podľa § 48 ods. 4 Tr. zák. bol na výkon trestu zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Podľa § 76 ods. 1

písm. c) Tr. zák., § 78 ods. 1 Tr. zák. bol obvinenému uložený aj ochranný dohľad v trvaní 1 (jeden) rok.

Na podklade odvolania obvineného voči tomuto rozsudku Krajský súd v Trnave uznesením zo 14. januára 2016, sp. zn. 6To/34/2014, rozhodol tak, že odvolanie obvineného zamietol ako nedôvodné.

Obvinený v dovolaní podanom prostredníctvom obhajcu, v ktorom uplatnil dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) a písm. i) Tr. por. po stručnej rekapitulácii rozhodnutí súdov obidvoch stupňov predchádzajúcich dovolaniu vyslovil názor, že v priebehu trestného stíhania nebolo jednoznačne preukázané, že 5 ks plastových vreciek s tlakovými uzávermi vložené do ruksaku značky PS PRO SPORT outdoor patrili jemu. Podrobne poukazujúc, ktoré dôkazy (znalecké posudky KEÚPZ) túto skutočnosť nepotvrdili, ďalšie vykonané dôkazy (výpovede svedkov Q. V. a Ing. V. E.) označil za účelové a orgánom činným v trestnom konaní a súdom vytkol, že sa nezaoberali tým, či vypočutí svedkovia na vzdialenosť cca 50 metrov mohli v tme vidieť, či mal pri sebe ruksak.

Konštatoval, že svedok X. Z. v prípravnom konaní po poučení podľa § 130 ods. 1, ods. 2 Tr. por. vypovedať odmietol s tým, že by si svojou výpoveďou privedil trestné stíhanie vysloviac, že v právnom štáte by takýto postoj svedka vyvolal podozrenie, že podozrivým zo spáchania skutku je X. Z. a nie on. Zároveň namietol, že odvolací súd jeho návrh na vykonanie opätovného výsluchu tohto svedka zamietol.

V ďalšej časti dovolania sa obvinený z právneho hľadiska podrobne zaoberal obsahom práva na obhajobu, ako aj rovnosťou zbraní medzi obvineným a prokurátorom, poukazujúc na ním konkretizované rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu.

Zásadné porušenie práva na obhajobu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. obvinený videl v tom, že 23. januára 2013 bol zadržaný ako podozrivý, na ktorého sa tak isto vzťahuje právo na obhajobu (§ 85 ods. 6 Tr. por.) a so zreteľom na § 37 ods. 1 Tr. por., poukazujúc aj na nález ústavného súdu z 26. januára 1999, sp. zn. II. ÚS 52/1998, vyšetrovateľ pochybil, keď nedospel k záveru, že jeho spôsobilosť na právne úkony je obmedzená jeho zadržaním ako osoby podozrivej.

V jeho prípade bolo právo na obhajobu porušené od samotného začiatku prípravného konania v tom, že vyšetrovateľ zámerne použil miernejšiu právnu kvalifikáciu skutku, čím bol zavádzaný, že od samotného začiatku prípravného konania nepotrebuje obhajcu.

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) obvinený uviedol, že tým, že mu bola odňatá možnosť brániť sa zmene právnej kvalifikácie v rámci práva na obhajobu a odňatím možnosti podania sťažnosti proti rozšíreniu obvinenia, boli splnené podmienky pre aplikáciu teórie „plodov otráveného stromu“, podľa ktorej nezákonný dôkaz rovnako ako nezákonný procesný postup prenáša svoju nezákonnosť a procesnú nespôsobilosť aj na ďalšie dôkazy.

Na odôvodnenie dovolacieho dôvodu uplatneného podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. obvinený Y. I. namietal, že konajúce súdy pochybili, keď záver o jeho vine založili len na všeobecne podanej obžalobe a nevysporiadali sa s rozpormi v prípravnom konaní a na základe bezdôvodne akceptovaného odmietnutia výpovede svedka X. Z. bez bližšieho skúmania, či si mohol svojou výpoveďou privediť trestné stíhanie. Poukázal na právnu kvalifikáciu pri začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia a čas upovedomenia o jej zmene 25. marca 2013. Napokon namietol, že skutková časť výroku rozsudku o vine musí obsahovať aspoň jednu z alternatív uvedených v zákone.

S poukazom na uvedené skutočnosti obvinený navrhol, aby dovolací súd postupom podľa § 383 Tr. por. a § 386 Tr. por. vyslovil porušenie zákona, aby dovolaním napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trnave zrušil a vec podľa § 388 ods. 1 Tr. por. prikázal príslušnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

V súlade s ustanovením § 376 Tr. por. prvostupňový súd dovolanie obvineného Y. I. doručil na

vyjadrenie stranám, ktoré by mohli byť rozhodnutím o dovolaní priamo dotknuté a po vrátení veci najvyšším súdom súdu prvého stupňa im doručil aj vyjadrenie prokurátora k podanému dovolaniu.

Prokurátor Krajskej prokuratúry Trnava vo svojom vyjadrení k dovolaniu obvineného Y. I. po konštatovaní výrokových častí rozhodnutí súdov obidvoch stupňov, na ktoré poukázal obvinený v podanom dovolaní, a jeho dovolacích dôvodov (§ 371 ods. 1 písm. c), písm. g) a písm. i) Tr. por.) uviedol, že obvinený v odôvodnení dovolania namieta vykonané dokazovanie na súdoch obidvoch stupňov, jeho rozsah a váhu jednotlivých dôkazov. Vyslovil, že existenciu žiadneho dovolacieho dôvodu uplatneného obvineným v posudzovanom prípade nezistil a jeho dovolanie označil za nedôvodné. Hodnotenie vykonaných dôkazov z pohľadu obvineného žiadny dovolací dôvod nezakladá, dodajúc, že v ostatnom čase je badateľná zvýšená snaha subjektov trestného konania inštitúit dovolania v rozpore so zákonnou úpravou posunúť do roviny tretieho riadneho opravného prostriedku a v konečnom dôsledku zásadným spôsobom vo verejnosti naštrbiť právnu istotu a prelomiť vžitú zásadu nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí.

Navrhol preto, aby dovolací súd dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c) Tr. por. ako nedôvodné odmietol.

Strany v súlade s § 376 Tr. por. oprávnené sa k dovolaniu obvineného vyjadriť svoje právo nevyužili a na dovolanie obvineného a vyjadrenie prokurátora k dovolaniu obvineného žiadnym spôsobom nereagovali.

Následne súd prvého stupňa po odstránení vytknutých nedostatkov predložil vec dovolaciemu súdu.

Najvyšší súd zistil, že dovolanie proti napadnutému uzneseniu je prípustné (§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Tr. por. a § 566 ods. 3 Tr. por.), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.) a na zákonom určenom mieste (§ 370 ods. 3 Tr. por.). Dovolanie súčasne spĺňa podmienky uvedené v § 372 a § 373 Tr. por., ako aj obsahové náležitosti uvedené v § 374 Tr. por., a nie je daný dôvod na postup súdu podľa § 382 písm. a), písm. b), písm. d), písm. e) ani písm. f) Tr. por.

Dovolací súd nahliadnutím do spisového materiálu zistil, že dovolanie obvineného Y. I. nie je dôvodné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky úvodom pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších - mimoriadnych - procesných a hmotnoprávných chýb, ktoré by svojím charakterom mohli mať výrazný vplyv na konanie a jeho procesný výsledok, a preto je potrebné ich odstrániť, a ktoré sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Tr. por.

Dovolací súd nie je povolaný na revíziu napadnutého rozhodnutia z vlastnej iniciatívy, práve naopak z ustanovenia § 385 ods. 1 Tr. por. expresis verbis vyplýva, že je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené.

Podľa § 371 ods. 1 Tr. por. dovolanie možno podať ak:

c) zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu,

g) rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom,

i) rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Podľa ustálenej praxe dovolacieho súdu vo vzťahu k výkladu dovolacích dôvodov uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) a písm. i) Tr. por. je potrebné uviesť nasledovné:

Zásadným porušením práva na obhajobu (§ 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.) sa rozumie najmä porušenie ustanovení o povinnej obhajobe, teda stav, keď obvinený po určitú časť trestného konania nemal obhajcu napriek tomu, že ho mal mať, a zároveň orgány činné v trestnom konaní alebo súd, v tomto čase skutočne vykonávali úkony trestného konania, ktoré smerovali k vydaniu meritórneho rozhodnutia, ktoré bolo napadnuté dovolaním. Výnimočne môže ísť aj o iné pochybenie súdu alebo orgánov činných v trestnom konaní, v dôsledku ktorého dôjde k odňatiu alebo znemožneniu riadneho uplatnenia procesných práv obvineného. Zároveň je však potrebné zdôrazniť, že nie každé porušenie práva obvineného na obhajobu môže mať za následok konštatovanie naplnenia dovolacieho dôvodu uvedeného v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. Zákon totiž výslovne požaduje, aby išlo o porušenie zásadné. Takéto porušenie musí teda kardinálnym, kľúčovým spôsobom zasiahnuť do možnosti obvineného uplatniť svoje základné právo brániť sa proti tvrdeniam obžaloby. Prípadné porušenie práva na obhajobu, pokiaľ sa zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, preto samo osebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. Pri posudzovaní, či v tom ktorom prípade bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu, je potrebné vychádzať zo všetkých okolností a špecifik konkrétneho prípadu a tieto individuálne ako aj vo vzájomných súvislostiach vyhodnotiť. Právo na obhajobu treba chápať ako vytvorenie podmienok pre úplné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. možno uplatniť len v prípade, ak dôjde k porušeniu zákonných ustanovení upravujúcich vykonávanie jednotlivých dôkazných prostriedkov. Vzťahuje sa k najdôležitejšej fáze trestného konania - k dokazovaniu. Dokazovanie prebieha v štyroch etapách. Prvou je vyhľadávanie dôkazov, druhou ich zabezpečenie, treťou ich vykonávanie a poslednou etapou dokazovania je hodnotenie dôkazov. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. sa týka predovšetkým tretej etapy dokazovania, t. j. vykonávania dôkazov súdom, ale zahŕňa aj predchádzajúce dve štádiá dokazovania (vyhľadávanie a zabezpečovanie), pretože dôkazy zadovážené v rozpore so zákonom, eventuálne získané nezákonným donútením alebo hrozbou s výnimkou prípadu, keď sa použije ako dôkaz proti osobe, ktorá také donútenie alebo hrozbu donútenia použila (§ 119 ods. 4 Tr. por.), nie sú v trestnom konaní použiteľné a hodnotiteľné. V rámci uvedeného dovolacieho dôvodu sa preto skúma predovšetkým postup orgánov činných v trestnom konaní a súdu pri získavaní a vykonávaní dôkazov, ktoré slúžili ako podklad pre rozhodnutie vo veci.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku (§ 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.) sa rozumie nesprávne právne posúdenie zisteného skutku alebo nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia. Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie zistenie, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiadny trestný čin alebo, že išlo o iný trestný čin alebo obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa súdeným skutkom dopustil. Nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia sa rozumie nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť činu (§ 24 až § 30 Tr. zák.), prípadne zániku trestného činu (najmä § 87 Tr. zák.), prípadne pochybenie súdu pri uložení úhrnného trestu a spoločného trestu (§ 41 Tr. zák.), súhrnného trestu (§ 42 Tr. zák.) a pod. Je však potrebné uviesť, že dovolací súd nepreskúma skutkové zistenia, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie súdu. Nie je tak legitimovaný posudzovať ani úplnosť a správnosť skutkových zistení ustálených súdmi oboch stupňov v pôvodnom konaní, a rovnako ani hodnotenie v tomto konaní vykonaných dôkazov. Podstatou správnej právnej kvalifikácie je, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní (ktorého správnosť a úplnosť dovolací súd nemôže skúmať a meniť) bol subsumovaný (podradený) pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. Správnosť a úplnosť zisteného skutkového stavu je teda dovolací súd povinný prezumovať.

Podľa § 371 ods. 4 Tr. por. však dôvody podľa odseku 1 písmeno a) až g) nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom; to neplatí, ak dovolanie podáva minister spravodlivosti.

Preskúmaním obsahu predloženého spisu najvyšší súd zistil nasledovné skutočnosti:

Obvinený Y. I. podaným dovolaním okrem iného namietal rozsah a hodnotenie vykonaných dôkazov, ktoré žiaden dovolací dôvod nezakladajú.

Zodpovedá stavu vecí, že v prípravnom konaní (rovnako tak aj na hlavnom pojednávaní) v procesnom postavení svedka X. Z. využil svoje právo podľa § 130 ods. 2 Tr. por. a vypovedať odmietol z obavy, že by si svojou výpoveďou privodil nebezpečenstvo trestného stíhania. Návrh obvineného, aby bol svedok vypočutý v konaní pred odvolacím súdom tento na verejnom zasadnutí zamietol.

Z ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (R 43/2018) vyplýva, že ak v odvolacom konaní strana navrhla vykonať dôkaz a odvolací súd, konajúci na verejnom zasadnutí, jej nemieni vyhovieť, nie je potrebné, aby návrh formálne (s odrazom v zápisnici o verejnom zasadnutí) odmietol (na rozdiel od súdu prvého stupňa konajúceho na hlavnom pojednávaní). Z hľadiska zachovania práv obhajoby (čomu zodpovedá aj dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.) je podstatné, či sa odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia s návrhom, resp. dôkaznou situáciou vo vzťahu k návrhom dotknutej okolnosti vysporiadal; k takému vysporiadaniu môže dôjsť aj konkrétnym odkazom na odôvodnenie napadnutého rozsudku, s jeho prípadným doplnením.

Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu pritom vyplýva, že tento dospel k záveru, že súd prvého stupňa vo veci vykonal vyčerpávajúce dokazovanie, pričom výsledky tohto (dokazovania) premietol do objektívnych skutkových záverov, v rámci ktorých skonštatoval, že predmetný skutok sa stal a spáchal ho obvinený Y. I.. Skutkový stav nachádzajúci sa v samotnom (napadnutom rozsudku) aj podľa názoru odvolacieho súdu bol preukázaný bez vážnych pochybností na základe výpovedí svedkov Q. V. a V. E., príslušníkov PZ, ktorí v podstatných okolnostiach viažucich sa k veci vypovedali zhodne v tom smere, že to bol práve obvinený Y. I., ktorý mal mať inkriminovaný ruksak v priamej dispozícii, keďže ho držal v rukách a neskôr ho odložil za smetnú nádobu. Nebol teda dôvod na vyhovieť ďalším dôkazným návrhom obhajoby. Vykonanie ďalšieho dokazovania v štádiu odvolacieho konania považoval súd za nadbytočné vzhľadom k tomu, že spáchanie skutku (ustálené v skutkovej vete) obvineným považoval za nepochybné preukázané už na základe pred súdom prvého stupňa vykonaného dokazovania.

Zásadné porušenie práva na obhajobu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. obvinený videl aj v tom, že 23. januára 2013 bol zadržaný ako podozrivý, na ktorého sa tak isto vzťahuje právo na obhajobu (§ 85 ods. 6 Tr. por.) a so zreteľom na § 37 ods. 1 Tr. por., poukazujúc aj na nález ústavného súdu z 26. januára 1999, sp. zn. II. ÚS 52/1998, vyšetrovateľ pochybil, keď nedospel k záveru, že jeho spôsobilosť na právne úkony je obmedzená jeho zadržaním ako osoby podozrivej.

V jeho prípade bolo právo na obhajobu porušené od samotného začiatku prípravného konania tiež tým, že vyšetrovateľ zámerne použil miernejšiu právnu kvalifikáciu skutku, čím bol zavádzaný, že od samotného začiatku prípravného konania nepotrebuje obhajcu. Takýmto postupom mu bola počas celého priebehu prípravného konania odňatá možnosť brániť sa, využiť právo na obhajobu. Osobitne zdôraznil, že mu bolo odňaté právo podávať sťažnosti proti rozšíreniu obvinenia.

Z obsahu predloženého spisu tiež vyplýva, že námietky s týmto obsahom obvinený prvýkrát uplatnil až v podanom dovolaní, a to aj napriek tomu, že tieto mu boli známe už v pôvodnom konaní, a nenamietal ich najneskôr v konaní pred odvolacím súdom (§ 371 ods. 4 Tr. por.).

K uvedenému najvyšší súd navyše poznamenáva, že zo zápisnice o výsluchu zadržaného - podozrivého Y. I. z 23. januára 2013 (č. l. 17 - 19) bez pochybností vyplýva, že rovnako ako pri samotnom zadržaní obvineného v rovnaký deň (č. l. 16) bol poučený o možnosti zvoliť si obhajcu (§ 85 ods. 6 Tr. por.) a

obhajca obvineného JUDr. Július Šefčík pri vykonaní tohto procesného úkonu bol prítomný.

Obvinený od odňatia možnosti brániť sa zmene právnej kvalifikácie v rámci práva na obhajobu a podania sťažnosti proti rozšíreniu obvinenia odvodil dôvod na aplikáciu teórie plodov otráveného stromu ako dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por., podľa ktorej nezákonný dôkaz rovnako ako nezákonný procesný postup svoju nezákonnosť a procesnú nespôsobilosť prenáša aj na iné dôkazy.

Aj v tomto prípade však dovolací súd konštatuje, že takúto námietku obvinený uplatnil po prvý raz až v podanom dovolaní a napriek vedomosti o nej neuplatnil ju najneskôr už v konaní pred odvolacím súdom. (§ 371 ods. 4 Tr. por.).

K dovolaciemu dôvodu uplatneného obvineným podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. najvyšší súd uvádza, že tento sa týka hodnotenia vykonaných dôkazov a meniacej sa právnej kvalifikácie jeho konania v priebehu trestného stíhania, čo samo osebe tento dovolací dôvod nezakladá. Pokiaľ však obvinený v ďalšej časti dovolania namietol znenie skutkovej vety ustálenej v napadnutom rozsudku je potrebné vysloviť, že táto obsahuje všetky zákonné znaky trestného činu, z ktorého bol obvinený právoplatne uznaný vinným a tejto nie je čo vytknúť. Z jej obsahu nepochybne vyplýva, že obvinený neoprávnene zadovážil a prechovával po akúkoľvek dobu omamnú látku, ktorá je podľa zák. č. 139/1998 Z. z. o omamných a psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov zaradená do I. skupiny omamných látok a takýto čin spáchal vo väčšom rozsahu.

Na podklade týchto úvah Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.